

ตัวร้าย
ต้อง
ไม่
ยอม
ยอม
อยู่ทุกวัน
6

反派天想和离

ลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

阅文集团

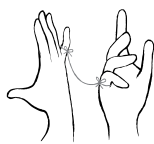
พันกวนเกาจื่อคัง 饭团桃子控 เจียน

อวี เปา

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

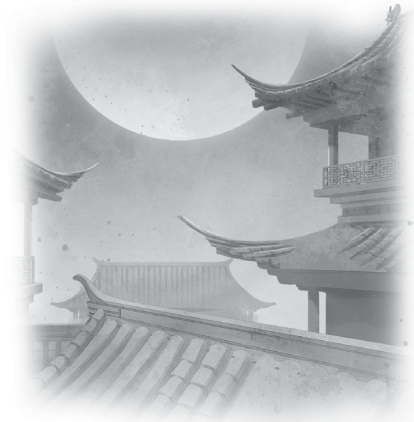
ชาติกำเนิดเหียนเจียวี่คล้ายจะพลิกผันไปมาตลอดเลยนะคะ สรุปแล้ว บิดามารดาของเขาเป็นใครกันแน่ พอผ่านไปเล่มหนึ่งก็จะได้เบาะแสมาใหม่ ในเล่มนี้เหียนเจียวี่กับเงินวังซูจะได้เบาะแสบางอย่างจากเผ่าฉีที่เชื่อว่า อาจมีความเกี่ยวข้องกับ 'หมอมหึง' มารดาของเขา

นอกจากจะอ่านเรื่องชาติกำเนิดที่น่าสนใจแล้ว สามภรรยาคุณนี่ยังต้อง เริ่มวางแผนทางสู่ราชบัลลังก์ของตนเองด้วย เมื่อฮ่องเต้ที่มักกลายเป็น พวกไม่เอาไหน พวกเจ้าหนูน้ำเต้าทั้งหลายก็ไม่มีใครที่พอจะใช้ได้เลยสักคน อีกทั้งไม่แน่ว่าเหียนเจียวี่อาจกลายเป็นพระโอรสในอดีตร่องเต้อีก เมื่อ (อาจ) ชอบด้วยฐานะเช่นนี้ หากไม่เดินหน้าสั่งสมขุมกำลังเอาไว้ในวันนี้ ราชบัลลังก์ก็คงไม่ตกลงมาตรงหน้าเหียนเจียวี่เองหรอก!

สุดท้ายแล้วชาติกำเนิดของเหียนเจียวี่เป็นมาอย่างไรกันแน่ แล้ว หนทางสู่ราชบัลลังก์ที่พวกเขาจะใช้คือวิธีการใด ความสัมพันธ์ของ สามภรรยาคุณนี้จะพัฒนาไปถึงขั้นไหน หากอยากรู้แล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไป ได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"เหตุใดท่านถึงหัวเราะได้เสมอเลยเล่า สถานการณ์ในตอนนี้อะไรได้
ผ่านคลายไม่"

เหยียนเจี๋ยโอบเงินวังชูแน่นขึ้นเล็กน้อย "การได้อยู่กับยอดดวงใจ
เป็นเรื่องที่สมัยก่อนข้าเพียงฝันแล้วตื่นมามี..."

เขาเพิ่งจะพูดจบก็อาศัยจังหวะที่เงินวังชูไม่ทันระวังโอบนางไว้แน่น
แล้วหายตัวไปด้านหลัง เงินวังชูไม่ทันได้เตรียมใจแม้แต่หน่วยิด จู่ๆ
หัวฟุ้งลงพื้นนางจึงร้องลั่นขึ้นมา "เวรเอ๋ย! เหยียนเจี๋ย..."

เงินวังชูยังไม่ทันพูดคำว่า 'เจี๋ย' จบคนทั้งสองก็โกล้งถึงพื้นแล้ว หัว
กำลังจะแตกโผละอยู่รอมร่อ แต่ในชั่วขณะที่นางตกใจจนหลับตาแน่นนี้เอง
เหยียนเจี๋ยก็ได้พลิกตัวพานางลงพื้นอย่างมั่นคง

เงินวังชูดูถึงตาใส่ ยกเท้าจะเตะเหยียนเจี๋ย เมื่อก่อนนางก็แสดงเป็น
ยอดฝีมือแห่งยุทธภพ เอาหน้าลงพื้น เท้าเหยียบกำแพงเช่นกัน แต่นั่นเพราะ
นางโหนสลิงเอาหอก

โหนเลยจะเหมือนกับวันนี้ นี่เป็นการอวดฝีมือกายกรรมเสียทีใด
นี่เป็นการกระโดดตึกชัดๆ!

•

แนะนำตัวละคร

* ช่งชิง/เงินวังซู

อดีตราชินีจอบเงินนามว่าช่งชิง เสียชีวิตจากการถูกโคมไฟทับ แล้วทะลุมิติเข้ามาอยู่ในร่างของเงินวังซู ตัวร้ายหญิงในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลัวอิง' โดยมีระบบช่วยเหลือเพื่อทำตามความปรารถนาของเงินวังซูให้เป็นจริง ปัจจุบันแต่งงานกับเหียนเจี๋ยและคอยช่วยเหลือเขา

* เหียนเจี๋ย

คุณชายเหียนแห่งจวนผู้กว้าง รูปร่างหล่อเหลาอย่างร้ายกาจ มีชื่อเสียงไม่ค่อยดีนัก เป็นตัวร้ายจากหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลัวอิง' ที่ต่อมาเงินวังซูได้รู้ว่าภายในคือวิญญาณของชายหนุ่มจากโลกเดิมของนางนามว่า 'ฉินจิน' รักสงบ ไม่ชอบทำร้ายผู้อื่น แต่ก็มีสติปัญญาดีเรียนรู้เร็ว ไม่ยอมตกเป็นเหยื่อผู้ใด

* เงินชิงเจี้ยน

บิดาของเงินวังซู รองเสนาบดีกรมพิธีการ มีความเข้มงวดเป็นอย่างมาก ภาควุมิใจในชื่อเสียงเกียรติยศของสกุลเงินเป็นที่สุด

* เหียนหลิน

ผู้กว้าง บิดาของเหียนเจี๋ย เป็นแม่ทัพมากฝีมืออยู่ที่เมืองเซียงหยาง ขึ้นชื่อเรื่องมีพลังกำลังมาก

* หมอหญิง

มารดาของเหียนเจี๋ย เป็นผู้ทำนายทายทักแม่นยำ เป็นศิษย์สำนักเต๋า มีฝีมือในการรักษา เป็นราชินีใจรตามหาสมบัติในสุสาน

306

ถึงแม้จะไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุเงินรังชูก็ยังรู้ดีกว่าตนเองคล้ายข้ามผ่านกาลเวลา ได้กลิ่นคาวเลือดที่ลบไม่หายบนลานเสี้ยวเยวี่ในวันที่สี่เดือนเก้าเมื่อปีกลาย

"กว่าละอองโลหิตจะสลายไป ร้อยคนนั้นก็ตายหมดแล้ว...ตายกันหมดแล้ว ไม่เหลือรอดแม้แต่คนเดียว พวกเขานอนอยู่บนพื้น บนร่างมีแต่เลือดท่วม คนรอบข้างได้สติก็ร้องคร่ำครวญ ด่าทอสาดเสียเทเสีย บอกว่ารณหาที่ตายและอื่นๆ อีกสรวพัด ข้าคิดว่าหากคนตายไปแล้วตกรนจริง ๆ สิ่งที่เราเห็นก็คงจะเป็นภาพในคตินั้นแล้ว"

เงินรังชูเดินไปตบหลังจวีหย่าเบาๆ

จวีหย่าเล่าต่อว่า "เห็นได้ชัดว่าเงินจี่เองก็คาดไม่ถึงในเรื่องนี้เช่นกัน ตอนแรกนางตะลึงลานไปแล้ว ก่อนจะส่งเสียงกรีดร้องออกมา...ผู้อื่นเห็นหรือไม่เข้าใจ แต่เวลานั้นข้ายืนอยู่ใกล้ลานเสี้ยวเยวี่เป็นพิเศษ ข้า

เห็นด้วยตาตนเองว่าด้านล่างศพเหล่านั้นมีแมลงคลานยั้วเยี้ย แต่เวลานั้น ซ้ำตกใจจนเซ่อไปแล้วจึงมิได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ

ผ่านไปหนึ่งอีกสามวันในเมืองลีโจวก็มีกลิ่นอายความตายคลอคลุ้ง มีคนป่วยหนักไม่น้อยเลือกจะจบชีวิตตนเองเพื่อจะได้ไม่ทำให้คนในบ้าน พลอยเดือดร้อน แม้จะเป็นเดือนเก่า แต่ในเมืองกลายเป็นสีขาวโพลนแล้ว... ทั่วทุกแห่งหนล้วนมีแต่ธงขาวผ้าขาว ลานเสี้ยวเยี่ยงกลายเป็นสถานที่ ต้องห้าม ไม่มีใครกล้าไปที่นั่น และไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงที่นั่นเช่นกัน เมื่อถึง วันที่เจ็ดเดือนเก่าเงินจี้ก็ปรากฏตัวอีกครั้ง ครั่งนี้อยู่ที่หน้าประตูจวนเจ้าเมือง ผู้คนมามุงดูเยอะมากเช่นเคย แต่ผู้ที่ยินดีจะอาสาทดลองกลับไม่มีแล้ว ด้วยเหตุนี้เงินจี้จึงให้ทหารสิบห้ารายในกองทัพนิกายที่นางปรุงใหม่ลงไป ผลคือสิบห้าคนตายไปหนึ่งคน สิบสี่คนที่เหลือล้วนมีอาการดีขึ้น ขามีความรู้สึก ขยับเขยื้อนได้แล้ว..."

จิวหย่าพูดพลางล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาจากในอกเสื้อ ชับเหงื่อ บนหน้าผาก "เรื่องราวหลังจากนั้นระหว่างทางพวกท่านก็ได้ฟังแล้ว เงินจี้ กลายเป็นฮูหยินเจ้าเมืองที่เป็นที่เคารพรักอย่างสูงจากผู้คน เผ่าจี้เข้ามา แทนที่สกุลเซ่า กลายเป็นเจ้าของร้านยาทั้งหมดในเมืองลีโจว"

เงินวังซุตบสมุดที่จิวหย่าให้นางมาเบาๆ "สรุปคือเรื่องที่เก่าปีค้นพบ ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับเรื่องทัตวิญญานกินเบ๊ยหวัด แต่เกี่ยวข้องกับ เรื่องเมื่อคืนวันที่สี่เดือนเก่า?"

จิวหย่าส่ายหน้า นางกัตรีมฝีปาก "ข้าไม่ทราบหรอก ข้าบอกไปแล้วว่า ข้าไม่เคยเปิดดู เพราะฉะนั้นถ้าปีชักนำภัยถึงชีวิตมาสู่ตัวด้วยสาเหตุอะไร กันแน่ พวกท่านดูก็จะทราบเอง ข้าเป็นเพียงอิสตรีอ่อนแอที่ตกยาก นางหนึ่ง สามารถดิ้นรนมีชีวิตอยู่รอดไปวันๆ บนโลกนี้ได้ก็ไม่ง่ายแล้ว

ไม่อยากจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องพิลึกอะไรอีกจนนำภัยถึงตายมาสู่ตัวจริงๆ เรื่องที่ควรบอก ด้วยเห็นแก่บุญคุณที่เถ่าปี่มีต่อข้าในอดีต ข้าได้บอกไปหมดแล้ว เพราะฉะนั้นพวกท่านได้โปรดรีบไปเถิด หากให้ใครค้นพบเรื่องนี้เข้า คนถัดไปที่ต้องตายก็จะเป็นข้า"

เงินวั่งซุสบตากับเหยียนเจวี่ ก่อนพยักหน้าเบาๆ

เหยียนเจวี่มิได้พูดสิ่งใดอีก เขายื่นมือมาโอบเงินวั่งซุไว้ก่อนกระโดดเบาๆ จากนั้นคนทั้งสองก็ลงมาจากหน้าต่างในทันใด

ขณะที่เงินวั่งซุคิดว่าตนเองจะศรัทธาใหม่ทั้งพันจนแตกนี้เอง เหยียนเจวี่ก็เข็ดร่างขึ้น พาเงินวั่งซุหายลับไปท่ามกลางความมืดราวกับเป็นนกน้ำที่บินโฉบตติฉินพริ้วเลสาบ

ในจวนเจ้าเมืองเหวยยังคงเจียบส่งัด องค์รักษ์ลาดตระเวนหาหวอดไม่หยุดประหนึ่งว่าง่วงเต็มที

ผีทำเหยียนเจวี่ไม่หยุดชะงักแม้สักนิด เขาลอบตัวเข้าห้องเสมือนเป็นเหยี่ยวที่บินร่อนในยามราตรี

มู่จิ้นที่นอนอยู่บนเตียงเห็นเงินวั่งซุกลับมาแล้วก็พลิกตัวลุกขึ้นยืน ก่อนทำมือเป็นสัญญาณว่าปลอดภัยให้เงินวั่งซุกับเหยียนเจวี่

เงินวั่งซุโล่งใจ มู่จิ้นฉีกยิ้ม พันขาวเต็มปากเห็นชัดเป็นพิเศษท่ามกลางแสงจันทร์

มู่จิ้นแสร้งทำเป็นหาวก่อนเดินออกไป เจิงอูที่เฝ้าอยู่หน้าประตูเรือนเล็กได้ยินเสียงผีทำนางก็หันหน้ามาถามเสียงดัง "พี่สาวไยไม่เฝ้ายามอยู่ในห้อง ไฉนออกมาเสียแล้วเล่า"

มู่จิ้นเหลืออกตา อ้าปากหาวอีกครั้ง ก่อนทำเสียงบอกให้เจียบ "อย่าเสียงดังจนคุณหนูตื่นเชียวล่ะ คราวนี้ไม่รู้เตรียมอาหารเข้าเวลาใด

ข้าคิดว่าคุณหนูมีของที่กินแล้วแสดงหลายอย่าง จะสะเพราะไม่ได้แม้แต่ นิดเดียว ข้าต้องไปกำชับในครัวสักหน่อย จะได้ไม่ทำให้คุณหนูไม่พอใจ"

เจิงอู่แจ้งใจในฉบับลั่นจึงแนะนำว่า "พี่สาวเขียนใส่กระดาษมาก็ได้ ข้าจะนำไปส่งให้"

มูจิ้นเซิดคางขึ้นด้วยท่าทางเหยียดหยาม "เจ้านึกว่าบ่าวไพร่ไม่ว่าบ้านใด ก็จรรู้หนังสือเหมือนกับบ่าวไพร่ของสกุลเงินอย่างพวกข้ากันหมดหรือไร คนทำขนมรู้จักคำว่า 'ความสุข' 'วาสนา' และ 'อายุยืน' แค่นี้สามตัวนี่ก็เป็น คนครัวได้แล้ว"

เงินวังซู่ฟังเสียงความเคลื่อนไหวที่ด้านนอกแล้วก็ยกมูมปาก ก่อนจะ นั่งขัดสมาธิบนเตียง

นางเปิดคูสมุดเล่มที่เกาปีทิ้งเอาไว้โดยอาศัยแสงจันทร์อ่าน

"ดูด้วยกันเถอะ แทบจะไม่ต่างจากที่ข้าคิดไว้เลย"

เรื่องที่เกาปีล่วงรู้เป็นคนละฉบับกับเรื่องเล่าของจวีหย่า

เผ่าฉีรักษาโรคด้วยวิธีสุมเสี่ยงมาแต่ไหนแต่ไร ชอบใช้ยาแรงเกินผู้ป่วย รับไหว อีกทั้งยังใช้คุณไสย

ก่อนหน้านี้เผ่าฉีมีทายาทได้ยาก แต่สองรุ่นมานี้ไม่รู้เพราะเหตุใด ถึงได้เหมือนว่าศาลเจ้าแม่ประทานบุตรตั้งอยู่บนสุสานบรรพบุรุษก็มีปาน เอาแต่เจริญวันเจริญคืน หัวหน้าเผ่าฉีไม่พอใจกับชอกเขาเล็กๆ ที่อยู่ห่างไกล เพียงนั้นแล้ว

มิน้ำข้ายังได้ข่าวว่าเผ่ามู่ชี่ถูกฆ่าล้างจนแทบสิ้นเผ่าพันธุ์ ในที่สุด หัวหน้าเผ่าฉีก็ตัดสินใจว่าจะนำพาชาวเผ่าฉีเดินออกมาสร้างความยิ่งใหญ่ หัวหน้าเผ่าฉีผู้นี้...

เงินวังซู่อ่านมาถึงตรงนี้ก็อุทานออกมา "หัวหน้าเผ่าฉีนี่ถึงกับเป็น

คนผู้หนึ่งที่พวกเราเคยได้ยินมา ท่านยังจำเรื่องเล่าที่ตอนนั้นพี่สะใภ้หาอวีเล่าให้พวกเราฟังได้หรือไม่ เรื่องที่สตรีเผ่าฉีมาล้างบางบ้านสามีแล้วพาบุตรสาวฝาแฝดหนีไปที่อื่น ที่แท้นางหาได้ไปจากลี่โจวไม่ แต่กลับไปพี่เผ่าหลังนางตายได้ไม่นานบุตรสาวคนโตของนางก็แต่งงานกับหัวหน้าเผ่าคลอดบุตรสาวคนโตนามว่าจินจี บุตรสาวคนรองนามว่าจินผิง...ให้ตายสิ นี่เป็นคนคุ้นเคยกันทั้งนั้น!"

เหยียนเจวี่ยฟังแล้วก็เดาต่อว่า "ดังนั้นจินจีกับสกุลเซาจึงหาได้มีความสัมพันธ์กันไม่ นางอยากได้ฐานะเป็นบุตรสาวสกุลเซา หมายมาดตำแหน่งฮูหยินเจ้าเมืองมาตั้งแต่ต้น มีเพียงได้ตำแหน่งนี้มาเผ่าฉีถึงจะสามารถยืนหยัดมั่นคงอยู่ในเมืองลี่โจวได้อย่างแท้จริง ทว่าท่านยังไม่พอ เผ่าฉีกลับปรารถนามากกว่านั้น"

เงินวังซูพยักหน้า "ท่านพูดถูกทั้งหมด ในบุตรสาวสองคนนี้จินจีมีพรสวรรค์ธรรมดาสามัญ นอกจากใบหน้า จุดอื่นๆ ล้วนไม่โดดเด่นเสียเท่าไร แต่หลี่จินผิงผู้เป็นน้องสาวกลับไม่เหมือนกัน นางไม่เพียงแต่จะงามทั้งคัมภีร์โอสถและคัมภีร์พิษของเผ่าฉี ทั้งเป็นอัจฉริยะในหมู่หมอเท่านั้น ทว่าจินผิงกลับมีเป้าหมายอันยิ่งใหญ่ นางจึงมุ่งเป้าไปที่อาการป่วยของผิงอ๋องตั้งแต่ต้น ผิงอ๋องอาการดีขึ้นเร็วมาก ไม่ต้องฟื้นฟูสุขภาพก็เดินได้ราวกับเหาะแล้ว ประสิทธิภาพนั้นเรียกว่าเป็นโอสถเซียนก็ยังไม่เกินไป ทว่าปกติแล้วกับผู้สูงศักดิ์ทรงอำนาจคนทั่วไปจะคอยแหย่ด้วยได้อย่างไรเล่า ที่หลี่จินผิงกล้าแขวนประกาศรักษาคนก็แสดงให้เห็นว่านางเตรียมตัวมาเกินพร้อม มิเช่นนั้นนางก็คงหัวหลุดออกจากบ่าได้ในเสี้ยวเวลานั้นแล้ว" เงินวังซูอ่านมาถึงตรงนี้ก็เหลืออดแล้วจริงๆ โพล่งออกมาด้วยอาการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "เดรัจฉานในคราบมนุษย์แท้ๆ! ใต้หล้าถึงกับมีคนใจดำอำมหิตถึงเพียงนี้อยู่ด้วย?"

เงินจี่งเฮลา หาใช่คนที่คิดเรื่องทั้งหมดทั้งมวลนี้ออกมาได้
ผู้ที่ควบคุมทั้งเมืองสี่โจวในเวลานั้นน่าจะไม่ใช่นาง แต่เป็นหลี่จินผิง

307

"หลี่จิ้นผิงผู้นี้เป็นคนบ้านที่เดียว"

เงินวังซู่อ่านแต่ละเรื่องราวแล้วก็โมโหโกรธาเคืองขึ้นมาอย่างทีเห็นได้น้อยครั้ง

พวกนางเดาได้มิดิด หลักรฐานขึ้นนี้เป็นเหวยฮุยฮินสามผู้ลอบบอกใบ้เรื่องวันที่สี่เดือนเก้าต่อพวกนางโดยมอบให้เถาปี้ไว้ เถาปี้เป็นคนซื่อตรงขอเพียงเขากลับถึงหลินอันได้อย่างปลอดภัยแล้วนำหลักรฐานเหล่านี้มอบให้ฮ่องเต้ก็จะเปิดโปงความชั่วร้ายทั้งหมดนี้ได้แล้ว

แผนการของเผ่าฉีเริ่มขึ้นตั้งแต่วันที่เจินจีไปเคาะประตูบ้านสกุลเซาแล้ว

"หลังเข้าเงินแต่่งเข้าจวน ได้บอกเหวยเต๋อแล้วว่าสาเหตุที่องค์ชายใหญ่ขาพิการเป็นเพราะตอนนั้นถูกพิษประหลาดชนิดหนึ่ง และเผ่าฉีก็มีตำรับไม่สมบุรณ์ของยาแก้พิษชนิดนี้อยู่พอดี"

เหยียนเจวียฟังมาถึงตรงนี้ก็แทบจะเดาเรื่องจริงต่อจากนี้ได้แล้ว

องค์ชายใหญ่มีฐานะสูงศักดิ์ หากเหวยเต๋อลี้รักษาเขาให้หายได้ ก็จะมีความดีความชอบสูงสุดในการติดตามฮ่องเต้ตั้งแต่ก่อนครองราชย์ ทว่าก็เพราะเขาฐานะสูงศักดิ์เช่นกัน โอกาสพรคี่นี้จึงมีเพียงคนเดียว

ในเมื่อเป็นดาร์บี้ไม่สมบุญ...นั่นก็มีความไม่แน่นอน

ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเริ่มทดลองยาครั้งแรกด้วยความคิดที่มีผลประโยชน์ ครอบงำจิตใจ ตัวเล็กในเวลานั้นก็คือคนในทัพวิญญูณ กองทัพลิโจว ซึ่ง นอกจากส่วนหนึ่งที่เป็นบ่าวรับใช้ผู้จงรักภักดีของสกุลเหวยก็ยังมีอีกส่วนหนึ่ง ที่เป็นชาวบ้านสามัญชนที่ถูกเกณฑ์มารับใช้กองทัพ

ลิโจวอยู่ห่างไกล ประชากรไม่นับว่ามาก เป็นเหตุให้ผู้ที่ถูกเกณฑ์มา มีคนต่างถิ่นอยู่ไม่น้อย

เหวยเต๋อลี้เลือกคนออกมา ให้พวกเขากินพิษที่องค์ชายใหญ่ได้รับ ลงไปก่อนเพื่อทำให้พวกเขาซาพิการ จากนั้นค่อยนำดาร์บี้ไม่สมบุญนั้น มาปรุงยาแล้วทดลองไปที่ละคน แม้จะเป็นคนเหมือนกัน แต่คนเป็นๆ เหล่านั้นในสายตาวงพวกเขาลับสู้ไม่ได้แม้แต่หนู

"ขาขององค์ชายใหญ่เป็นโรครักษายาก มีหรือจะรักษาหายได้ง่ายๆ คนในกองทัพตายมากขึ้นเรื่อยๆ บางคนแม้จะไม่ตาย แต่ก็ไม่ได้หายดี โดยสมบุญ ปรากฏอาการพิการอยู่เล็กน้อย เป็นต้นว่ายามเดินจะสั่นอยู่บ้าง คนเช่นนี้ก็ล้วนถูกพวกเขาฆ่าตายเป็นการลับไปหมดแล้ว แม้พวกเขา จะยกทัพวิญญูณมาอ้างว่าคนเหล่านี้ล้วนไปเป็นโจรภูเขายู่ข้างนอกแล้ว แต่ก็ยังทำให้คนสงสัย กระทั่งพวกเขาเริ่มอดรันทบไม่ไหวแล้ว"

เหยียนเจวียพยักหน้า

มีเวลานั้นเงินจี้เพิ่งจะแต่งเข้ามาก็อยู่แต่ในจวน ไม่ได้ดูความสนใจ ของผู้อื่น เกรงว่าในสองปีแรกนางคงกำลังพยายามคว้าความไว้เนื้อเชื่อใจ

จากเจ้าเมืองเหว่ย ในปีต่อๆ มาก็ตดลองยาอยู่ในกองทัพโดยตลอด

แต่เมื่อเวลาผ่านไปนานวันเข้า หนึ่งคือกระดาดหาไฟไม่อยู่ สองคือ หากยังไม่สำเร็จอีกองค์ชายสามที่ขณะนั้นรุ่งโรจน์อย่างที่สุดก็จะได้เป็น รัชทายาทแล้ว ถึงเวลานั้นต่อให้องค์ชายใหญ่หายดี แต่จะมีประโยชน์อันใด

ในเมื่อสถานการณ์เป็นที่แน่นอนแล้ว ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงร้อนใจ หันเหสายตามามองที่ชาวบ้านในเมืองลี่โจว

"เมื่อเดือนแปดปีกลายนี้เองได้มีคนหนึ่งในทัพวิญญาณที่ถูกใช้ทดลอง ยาแก้ดังตายแล้วหนีออกไป นามของเขาคืออู่เถียน อู่เถียนไม่ใช่คนทั่วไป เขามีได้แค่หนีออกมาคนเดียว แต่ยังหิบบยาติดออกมาด้วยครึ่งเม็ด"

เงินวังซู่พูดแล้วก็หิบบขวดขาวใบน้อยข้างในห่อผ้าชิ้นมาดั่งจุกออก ด้านในมียาลูกกลอนสีแดงแปริ่दनอนอยู่ครึ่งเม็ดจริงๆ

"หลังเขามอบยาให้เหว่ยฮูหยินสามก็คิดจะหนีออกจากเมืองลี่โจวไป ขอความช่วยเหลือที่หลินอัน แต่คาดไม่ถึงว่าไปได้ครึ่งทางแล้วจะถูก เจ้าเหว่ยเต๋อลี้่นจับตัวกลับไป เรื่องนี้ได้สร้างความคิดใหม่แก่พวกเขา ยาทที่พวกเขาปรุงมักจะมีข้อบกพร่องเสมอ แม้จะไม่ทำให้คนตาย แต่ก็ไม่สามารถรักษาให้หายดีได้ ทว่าอู่เถียนสามารถหนีได้ หมายความว่า เขาอาการดีขึ้นมากแล้ว และเขากินยาไปเพียงครึ่งเม็ดเท่านั้น เช่นนั้น ถ้าให้ยาเป็นสองเท่าจะรักษาคนที่กินครึ่งเม็ดให้หายได้หรือไม่หนอ พวกเขา นำตัวอู่เถียนมาทดลอง อู่เถียนอาการดีขึ้นแล้วก็จริง แต่ติดอยู่ได้ไม่นาน ไม่ถึงสามวันก็เลือดออกทวารทั้งเจ็ดตาย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเริ่มคิด อีกครั้ง องค์ชายใหญ่ป่วยมาหลายปีแล้ว ยาพิษนั้นซึมลึกเข้ากระดูก ใช้ ยาเม็ดเดียวมารักษาได้เสียที่ใด ไม่อาจรู้ได้ว่าอัตราส่วนของยาพิษนี้กับ ยาแก้พิษควรเป็นเท่าไรกันแน่"

เงินวังชูยัดจุ่มักกลับเข้าไป นี่เป็นหลักฐานที่ผู้เถียนแลงมาด้วยชีวิต
 การจะรู้อัตราส่วนให้แน่ชัดนั้นมิใช่เรื่องที่ทดลองออกมาได้จาก
 คนเพียงไม่กี่คน หากพวกเขาให้ยาแก่มากเกินไป องค์ชายใหญ่ก็จะเลือดออก
 ทวารทั้งเจ็ดจนตาย หากให้น้อยไปก็แทบไม่ช่วยอะไร ทำให้เสียแรงเปล่า
 ด้วยเหตุนี้จึงได้เกิดเรื่องที่ชวนสะเทือนขวัญอย่างที่สุด

"เหว่ยเต๋อลี้กับเงินจี เจ้าคนสติฟั่นเฟือนทั้งสองนี้ไปรยพิษไปทั่ว
 เมืองลี่โจว จุดประสงค์ก็เพื่อสร้างโรคระบาด ทำให้ชื่อเสียงของชาวเผ่าฉี
 เป็นที่เลื่องลือขึ้นมา ทำให้พวกเขามีโอกาสได้ทดลองยา เพื่อให้เทียบเท่ากับ
 ที่องค์ชายใหญ่ได้รับพิษ พวกเขาถึงขนาดวางยาที่แรงยิ่งกว่าที่เคยใช้กับ
 กองทัพหลายส่วน"

เหตุใดต้องหนึ่งร้อยคน...ย่อมจะมีได้เป็นไปตามข้ออ้างของเงินจี แต่
 เป็นเพราะปริมาณยาแก้พิษที่ให้หนึ่งร้อยคนนั้นล้วนแตกต่างกัน ชาวเผ่าฉี
 เป็นพวกถือดี ไม่ถูก ควรกล่าวว่หลี่จินผิงถือดี นางคิดว่าคนทั้งหมดจะเป็น
 เหมือนผู้เถียนที่อาการดีขึ้นก่อน จากนั้นค่อยมีปัญหา หรือไม่อย่างน้อย
 ต้องผ่านไปสามวันถึงจะเห็นผลลัพธ์

การรักษาคนหนึ่งร้อยคนให้หายได้ภายใต้สายตารากำนัลนั้นถือเป็น
 ปาฏิหาริย์เลยทีเดียว

ทว่านางลี้มไปว่าผู้เถียนหาใช้คนธรรมดาไม่

แม้เขาจะเป็นชาวบ้านที่ถูกเกณฑ์มาเป็นทหารเช่นกัน แต่ร่างกาย
 แข็งแรงบึกบึนไม่พอ ยังมีวรยุทธ์อีกด้วย มิเช่นนั้นคงจะไม่หนีไปได้ง่ายดาย
 ปานนั้นหรอก ต่อให้เขาสามารถทนได้สามวัน แต่คนในเมืองที่ป่วยปางตาย
 แล้วเหล่านั้ทนไม่ได้

หลี่จินผิงคาดการณ์ผิดไปจึงกลายเป็นสาเหตุให้เกิดเหตุการณ์วันที่สี่

เดือนเก้าอันน่าสยดสยอง

ขอเพียงเป็นผู้ที่มีจิตสำนึกแม้เพียงเศษเสี้ยวคงได้สติวิปลาสไปตั้งแต่วันทีสี่เดือนเก้าแล้ว แต่ทว่าหลี่จินผิงมิได้เป็นเช่นนั้น เวลานั้นในเมืองลี่โจว วุ่นวายแล้ว นางจับคนไม่น้อยมาทดลองยาอย่างเจียบๆ และในสามวันให้หลัง นางก็ทดลองยาที่เหมาะสมออกมาได้จริงๆ

ด้วยเหตุนี้เงินจี้กับชาวเผ่าฉีจึงกลับมาเย็นได้ใหม่ และได้สำแดง 'ปาฏิหาริย์' ขึ้นในวันที่เจ็ดเดือนเก้าอย่างแท้จริง

หลังจากนั้นคนที่มิชีวิตรอดก็ระลึกถึงบุญคุณช่วยชีวิตของเผ่าฉี ส่วนญาติๆ ของคนที่ตายไปเหล่านั้นมิได้ล่วงรู้ความจริง จึงเพียงแต่แค้นใจตนเองว่าเหตุใดต้องแย่งชิงกันเป็นหนึ่งร้อยคนที่ทดลองยาชุดแรกก่อนผู้อื่น...

วันที่สี่เดือนเก้าจึงกลายเป็นวันต้องห้ามของเมืองลี่โจวไป

เรื่องราวในกาลต่อมาล้วนตรงกับใจของชาวเผ่าฉี หลี่จินผิงไปเยือน หลินอัน รักชาวองค์ชายใหญ่จนหายดี กลายเป็นพระสนมคนโปรดในวัง เงินจี้กลายเป็นมีสถานะประดุจเทพธิดาในเมืองลี่โจว

เผ่าฉีที่เดิมทีอาศัยอยู่ในชอกหลีบประหนึ่งกลายเป็นตระกูลใหญ่ที่มีฐานะเท่าเทียมกับสกุลเหว่ยในเมืองลี่โจวไปแล้ว

แม้คนในได้ห้ำหั่นจะล้นตาบอด แต่สุดท้ายก็ต้องมีคนทีดวงตาสุกใส ประดุจดาวประกายพริกกำลังสังเกตการณ์เรื่องทุกอย่างนี้อยู่

เงินวังซูห่อหลักฐานเหล่านี้ไว้

"ตอนนี้เจ้ามีแผนเยี่ยงไร" เหยียนเจี๋ยเอ่ยถาม

"พวกเรามีสองทางให้เดิน ทางแรกคือรั้งอยู่ที่นี้โดยแสวงงต่อไป ขณะที่พวกเราเดินทางมาที่นี้ได้เร่งเดินทางจนเกินขีดจำกัดไป คาดว่าผู้เดินสาร

จากจวนผิงอ่องน่าจะมาถึงในสองวันนี้แล้ว บัดนี้ผิงอ่องเห็นพวกเรา เป็นหนามยอกอก จะต้องสั่งให้เหว่ยเต๋อสี่ใช้โอกาสนี้กำจัดพวกเราทิ้ง โดยไม่เสียดาบว่าต้องแลกมาด้วยอะไร ถึงเวลานั้นแสวงง่ต๋อก็ได้แล้ว ทว่า ความต่างของเวลานี้สามารถทำให้พวกเรารวบรวมหลักฐานที่แน่นอนหา ได้มากขึ้น ทำให้หาพยานบุคคลคนอื่น ๆ นอกจากเหว่ยฮูยินสามพบได้ ถึงในตัวข้านี้จะมีหลักฐาน แต่เรื่องชวนสะเพือนขวัญเกินไปกลับจะทำให้ คนกลับคำให้การได้ง่าย มีหน้าซ้ำพวกเรามาโล้ใจก็ไม่ใช่เพียงเพื่อเรื่องของ เถาปี ยังมีเรื่องที่ว่าหมอลวดดาหญิงในวังกับอดีตผู้กำวงฮูยินมีความเกี่ยวข้องกับเผ่าฉีหรือไม่กันแน่อยู่อีก"

308

เหยียนเจียสายศิระะ "เลือกทางที่สอง พวกเราไปกันเดี๋ยวนี้นะ"

ชาวที่เถาปี้แลกมาด้วยชีวิตเป็นไปได้อิงยวดว่า จะเป็นความจริง หากเป็นเช่นนั้นจริงๆ ความสัมพันธ์ระหว่างลี้โจวกับจวนผิงอ่องก็แน่นแฟ้นกว่า ที่พวกเขาคิดไว้มาก

"อย่าลืมว่าเรื่องที่ลี้จิ้นผิงเข้าวังไปเป็นพระสนมแล้วพวกเราเองก็เพิ่ง จะรู้ไม่นาน ทว่าทางเงินจี้กลับรู้ก่อนแล้ว ไม่แน่ว่ารุ่งสางเหวยเต๋อลี้ อาจจะได้รับจดหมายจากผิงอ่องแล้ว เหวยเต๋อลี้ลงมือโหดเหี้ยม ที่นี้ ไม่ควรรั้งอยู่นาน"

เงินวังซูพยักหน้า ปรับตำแหน่งหน้าไม้ไฉ่ย่อก่อนดิ่งมีดสั้นที่สอดอยู่ใน ร่องเท้าหุ้มแข้งออกมา นางเปลี่ยนมาสวมชุดทอกราตรีอีกครั้ง เสร็จแล้ว ก็นำหลักฐานที่ได้มาสอดเข้าไปในอกเสื้อด้วยความระมัดระวังยิ่ง

นางคิดเล็กน้อยก่อนเดินไปหน้าโตะ ฉวยกล่องเครื่องประดับที่เงินจี้

เตรียมไว้ให้นางขึ้นมา

เหยียนเจี๋ยโอบเอวนางไว้ พอเปิดประตูออกไปมู่จิ้นกับเจิงฉูที่เฝ้าอยู่
หน้าประตูก็ก้าวมาประกบทันที

"ไป!"

เหยียนเจี๋ยออกคำสั่ง โอบเอวเงินวังชูไว้ แล้วก็อุ้มนางขึ้นหลังคา
แสงจันทร์นวลอ่อนส่องลงบนหลังคาจนดูคล้ายกับว่าปูหลังคาด้วย
แสงจันทร์สีเงินยวงก็มีปาน

เท้าเหยียนเจี๋ยสะกิดพื้นเบาๆ พาเงินวังชูออกจากจวนโดยไม่เหลียวหลัง
เงินวังชูใช้หางตามองดู นางได้ใช้งานวิชาตัวเบาของมู่จิ้นอยู่เป็นประจำ
มู่จิ้นยอมตามมาได้สบาย ส่วนเจิงฉูที่ซบถม้ามามาตลอดไม่เคยเผยฝีมือให้
นางเห็น ยามนี้อีกฝ่ายประหนึ่งเป็นวิญญาณ ไม่ถูกทิ้งห่างแม้เพียงครึ่งก้าว
กระทั่งหายใจยังไม่หอบ

แต่ละคนล้วนเป็นยอดฝีมือ...ยกเว้นนาง

เงินวังชูหรีดตาลง สายลมพัดเรือนผมนางปลิวขึ้น

"ข้าเตรียมม้าไว้นอกเมือง หลังพวกเราออกไปแล้วก็รีบกลับหลินอัน
ได้ทันที ระหว่างทางเกรงว่าต้องลำบากภรรยาแล้ว"

เงินวังชูได้ยินคำพูดของเหยียนเจี๋ย นางเพิ่งคิดจะตอบ กลับเห็นเขา
หยุดฝีเท้าลง

บนหอกำแพงเมืองมีไฟสว่างฟุ้ง

เงินวังชูเพิ่งสายตามองไป เหวยเต๋อลี๋สวมชุดเกราะเต็มยศยืนอยู่บน
หอกำแพงเมือง ในมือถือคอปเพลิงไว้อันหนึ่ง ผู้ที่ยืนเรียงหน้ากระดานอยู่
ข้างกายเขาก็คือคนสกุลเหวยที่ไขกอกออกมาจากแม่แบบเดียวกันกับเขา

เงินจี๋ยืนเฉิดฉายอยู่ตรงนั้น สวมกระบี่ปรองพิลึกที่แตกต่างจาก

เมื่อกลางวันโดยสิ้นเชิง น่าจะเป็นชุดของเผ่าจี้

"ล้วนกล่าวขวัญกันว่าคุณหนูรองเงินรู้หนังสือรู้มารยาท เป็นคนสุภาพเรียบร้อย ข้าก็ว่าอยู่ว่าจะหยิ่งยโสไม่เห็นหัวใครปานนั้นได้อย่างไร เป็นอย่างที่คุณคิดไว้จริงๆ บัดนี้พวกข้าได้รับข่าวจากเมืองหลินอันแล้ว สองคนตรงหน้านี้เป็นตัวปลอม โจกรจะจอกจากที่ใดถึงกับกล้าแอบอ้างเป็นคุณชายแห่งจวนฮู่กั๋ววง แอบอ้างเป็นเซียนจุ่มาหลอกลวงต้มตุ๋นหาประโยชน์จากลิโจวเรา! บังอาจยิ่งนัก! พวกข้ารออยู่ที่นี้มานานแล้ว เจ้าโจกรจะจอกจงยอมให้จับเสียดีกว่า!"

เงินวังซู่ฟังแล้วก็ให้ขบขัน เห็นได้ชัดว่าตอนกลางวันเงินจี้ถูกนางรังแกจนเหลืออดแล้วจริงๆ บัดนี้อุตสาหามีโอกาสทั้งที่ก็ต้องการกู้หน้าคืนบ้าง จึงร้องปาวประกาศจนคอแทบแตกแล้ว

แม้พวกนางจะถูกทัพใหญ่ล้อมไว้ แต่เงินวังซู่ถึงกับไม่รู้สึกลัวหวาดหวั่น ลนลานเลยสักกระพริบ

นี่นับเป็นอะไรกัน...

นี่นับว่าเงินวังซู่ตายจนชินชากระทั่งไม่กลัวอะไรแล้วใช่หรือไม่ หรือว่านางบรรลุนั้นหลุดพ้นวิสัยมนุษยปุถุชนแล้ว จึงเห็นความเป็นความตายเป็นสิ่งที่ว่างเปล่า

"คุ้มครองคุณหนูเจ้าให้ดี"

เหยียนเจวี่พูดจบก็ชักกระบี่ยาวออกมาจากตรงบั้นเอว ลมพัดเรือนผมยาวของเขาปลิวขึ้น แสงจันทร์ส่องกระทบบนใบหน้าเขา รูปโฉมอันน่าตื่นตะลึงนั้นคล้ายฉาบไว้ด้วยรัศมีเรืองรอง งดงามจนชวนให้คนใจหายใจคว่ำอยู่บ้าง

ธนูในมือของทหารในกองทัพประจำเมืองที่ยืนอยู่บนหอกำแพงเมือง

เกิดสันหวิดจะร่วงตก

แม้จะเป็นบุรุษด้วยกัน แต่พลังจิตใจของเหยียนเจวี่ในครานี้
ก็ไม่ได้ออกว่ายามบัณฑิตยากจนบังเอิญพบปีศาจจิ้งจอกในภูเขาเลย

ทว่าปีศาจจิ้งจอกตนนี้เป็นปีศาจจิ้งจอกที่จะเอาชีวิตคน!

เงินวังซุกกล่าวในใจอย่างปลงๆ

"ใช้เจ้านี่" เงินวังซุกยื่นกล่องเครื่องประดับที่เงินจีให้นางมาออกไป

เหยียนเจวี่เห็นแล้วก็เอื้อมมือมาคว้าไปโดยไม่ลังเล ก่อนจะโยนไปทาง
หอกำแพงเมืองที่อยู่ฝั่งตรงข้ามด้วยความเร็วปานฟ้าผ่าไม่ทันปิดหู

อะไรเรียกว่า 'พอกุ้ยไม่ถูกคอกก็ลงไม้ลงมือ' นี้อย่างไรเล่า!

เงินจีอ้าปากพูดไม่ทันจบที่ข้างกายก็มีเสียงร้องโหยหวนดังมาเป็นระลอก
แล้ว

นางหันหน้าไปมอง ได้ยินเพียงเสียงดังตูม ทหารนายหนึ่งที่ด้านหลัง
ร้องครวญครางได้เพียงเสียงเดียวก็ล้มลงพื้น ตายไม่ฟื้นไปแล้วโดยยังมี
ไข่มุกเม็ดหนึ่งฝังอยู่ที่หว่างคิ้วของเขา

ไข่มุกเม็ดนี้นางจำได้ เป็นของที่นางวางไว้ในห้องเงินวังซุกเพื่อความ
มีหน้ามีตา สีขาวนวลผ่อง มันเป็นหนึ่งในของขวัญที่เหว่ยเต๋อลืมอบให้นาง
ในวันเกิดปีนี้

เหว่ยเต๋อลืมเผยสีหน้าที่ดูคาดไม่ถึงอย่างเห็นได้ชัด เขานิ่งงันไปชั่วครู่
ถึงค่อยได้สติ แล้วแผดเสียงคำรามลั่น "ยิงธนู!"

เหยียนเจวี่ไม่หวั่นแม้แต่น้อย ชูกระบี่ยาวในมือขึ้น "เจ้าเมืองเหว่ย
ใช้ชาวบ้านลี้ใจทศสอปพิช ใช้ทหารในกองทัพทศสอปพิช ถูกพวกข้าลวงรู้
จึงต้องการฆ่าคนปิดปาก หากข้ามิใช่เหยียนเจวี่ ได้ผืนผ้านี้ก็ไม่มีใครอื่น
ที่ทำได้อย่างเหยียนเจวี่แล้ว!"

เขาเพิ่งจะพูดจบ ท่าธนูก็พุ่งมาถึงตรงหน้าแล้ว

เงินวังซุสภในใจ

มองเห็นเหยียนเจวียที่ยืนอยู่ข้างหน้านางกวัดแกว่งกระบี่ยาวในมือ อย่างรวดเร็วจนเกิดเป็นภาพติดตา ครั้นเขาลดแขนลงลูกธนูทั้งหมด ล้วนตกลงพื้นจนหมดสิ้น คนทั้งสี่เฝ้ารอยขีดข่วน

รอบข้างเงียบปด

เหยียนเจวียพูดได้มิด ได้ผืนฟ้านี้ไม่มีใครอื่นที่มีฝีมือเท่าเขาจริงๆ

ต่อให้มีคนที่ฝีมือเช่นนี้ก็ไม่ได้หน้าตาดีเท่าเขา

คนทั้งหมดล้วนอึ้งตะลึง รวมไปถึงเงินวังซุสด้วย

นางยังจำได้ว่าตอนเพิ่งมาถึงแคว้นต้าเฉินเหยียนเจวียยังเป็นสิ่งที่อยู่ผิด ดินฟ้าอากาศ ทุกวันเอาแต่กระโดดโลดเต้นอย่างอธิบายสาเหตุไม่ได้ ข้าวฤทธิ์ก็ต่ำเตี้ยเรียบดิน ทว่านี่เพิ่งจะผ่านมานานเท่าไรเสีย เขากลับเข้าใจ ความสามารถของเจ้าของร่างเดิมได้อย่างทะลุปรุโปร่งแล้ว

ต่อให้เหยียนเจวียคนเดิมยังอยู่ก็ไม่แน่ว่าจะสู้ชนะเหยียนเจวียคนนี้ได้

"ไม่ต้องกลัว ต่อให้เขาจะร้ายกาจสักเพียงใดก็มีเพียงคนเดียว พวกเรามีคนมากเพียงนี้ยังจะฆ่าเขาไม่ตายอีกหรือ จงฟังข้า ยิ่งธนูต่อไป" ที่สุดแล้วเหยียนเจวียก็เฝ้ามือในสนามรบ เพียงไม่นานก็ได้สติกลับมา จากความตระหนกตกใจ ทว่าเขาเพิ่งจะพูดจบที่ข้างกายเหยียนเจวียก็พลัน มีคนชุดดำโผล่ออกมาอีกแปดคนราวกับผีหลอก

เหยียนเจวียตา ะหว่างที่ใจลอยแปดคนนั้นก็กลายเป็นสิบหกคน ประหนึ่งว่าแต่งงานหมู่ในวันเดียวกันก็มีปาน

ครั้นเขาจะพริบตาอีกทีสิบหกคนนี้ก็ให้กำเนิดบุตร บนหลังคากลายเป็น คนอีกสิบหกคน

"ไป"

เหยียนเจวียใช้เท้าสะกิดพื้น อุ่มเงินวังซูเหาะไปทางหอกำแพงเมือง สามสิบสองคนนั้นหายวับไปประหนึ่งเป็นเงา...กว่ากองทัพลูกเหวี่ยงที่รออยู่บนหอกำแพงเมืองจะได้สติกลับมา พวกเหยียนเจวียสี่คนรวมถึงคนชุดดำสามสิบสองคนนั้นก็ขึ้นมานบนหอแล้ว

รอบข้างมีเสียงร้องโหยหวนดังระงมขึ้นอีกครั้ง

เหวี่ยงเต๋อลืมอารมณ์ไม่อยู่อีกต่อไป เงื้อแส้เก้าท่อนขึ้นหวดใส่เงินวังซู ที่อยู่ในอ้อมแขนเหยียนเจวีย

เงินวังซูดำเป็นการใหญ่ "เวรเอ๊ย! กิณมะพลับต้องเลือกลูกที่นึ้มยังเป็นคนอยู่หรือไม่" กล่าวจบแล้วนางก็ล้วงหน้าไม้อันเป็นอาวุธสังหารเพียงหนึ่งเดียวบนตัวนางออกมาสับไกด้วยความเฉียบขาด

เงินวังซูมองคนที่ถูกยิงแล้วก็ตะลึงลานไป

"เดี๋ยวก่อนนะ ข้าไม่นึกเลยว่าพายุเข็มดอกสาสนีนี้จะแม่นยำคล้ายมีดวงตาอย่างไรอย่างนั้น มันเลือกแทงเฉพาะคนแซ่เหว่ย! เหยียนเจวีย ท่านดูสิ ท่านดู น้องชายชุดดำผู้้นั้นที่เป็นพวกเดียวกับพวกเราไม่ได้ถูกแทงนี่นา ท่านว่าหน้าไม้นี้ของข้าน่าอัศจรรย์ใจหรือไม่"

เงินวังซูเพิ่งจะพูดจบของครึกษ์ลับชุดดำที่หันหลังให้พวกนางอยู่ผู้นั้น ก็ล้มตึงลงกับพื้นในสภาพตัวแข็งทื่อเหมือนรูปสลักหิน

เหยียนเจวียเห็นแล้วก็เย็นสันหลังวาบแทนของครึกษ์ลับชุดดำผู้นั้น ฟังต้องรู้ว่าคนผู้นั้นหันหลังให้เงินวังซู เข็มเล่มน้อยที่มีดวงตานับกเข้าที่จุดใด ไม่ต้องบอกก็รู้ เมื่อเคยล้มลงความทุกข์ทรมานนั้นแล้วก็ยากจะลืมเลือนไปชั่วชีวิต

309

เงินวังชูกระแอมกระไอ ด่วนลุยไวเร็วเกินไปแล้ว!

นางนับว่าค้นพบแล้ว นับตั้งแต่มาแย่งแคว้นต้าเฉินนี้หน้าของนาง
ล้วนแต่ถูกตนเองตบดั่งเพียะๆ!

"น้องชายท่านนี้ ข้าต้องขอภัยด้วย เข้มเล่มหนึ่งดันมีความคิด
เป็นของตนเอง มันซบถเข้าแล้ว หากเป็นคนที่มีความคิดหมายก่อการกบฏ
พวกเราคงพอห้ามไว้ได้ แต่หากเป็นเข็มหมายก่อการกบฏข้าก็ห้ามไม่ได้
มิใช่หรือ..."

กระบี่ที่เหยียนเจวี่ยถือไว้ในมือเกิดสั่นวูบหนึ่ง ก่อนสาดประกายกระบี่
กรีดไปบนหน้าของเหวยเต๋อลีด้วยตนเอง

ในยามนี้เนื่องจากความห้าวหาญของเงินวังชู คนแซ่เหวยที่ยังยืนหยัด
อยู่ได้ก็เหลือเพียงเหวยเต๋อลีคนเดียวแล้ว อย่าเห็นว่าเขามีรูปร่างบึกบึน
หนวดเพิ่มเต็มหน้า เหมือนเป็นคนมู่ทะลุตุตันคนหนึ่ง แต่พอเขาใช้แล้ก็ท่อน

เป็นอาวุธ เหวหนาเท่าถึงน้ำนั้นก็บิดได้พลั้วไหวอย่างย้ง เหมือนกับแฉ้ของเขา
ไม่มีผิด

เหวยเต๋อลี้ถึงกับหลบไปได้อย่างฉิวเฉียด

ทว่าถึงเขาหลบพ้นเข็มของเงินวังชูได้ แต่กลับหลบไม่พ้นกระบี่ในมือ
ของเหยียนเจี๋ย

ครั้นประกายกระบี่นั้นวาบผ่านเหวยเต๋อลี้ก็ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด
กระโดดถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เขายกมือแตะดู บนหน้าเต็มไปด้วยเลือด

เงินจี้ที่ตามติดเขาโดยตลอดส่งเสียงอุทานอย่างตกใจ "กรี๊ด! มีตัวอักษร
ด้วย! ได้เท่า บนหน้าท่านมีตัวอักษร!"

เหวยเต๋อลี้ตกใจ ก่อนจะเซ็ดเลือดออก "เขียนเป็นคำว่าอะไร"

เงินจี้เสียงลั่น "อ่อนหัด!"

เหวยเต๋อลี้เบ้าตาแดง ลูกตาคล้ายว่าจะถลนออกมาก็มีปาน "บุรุษ
ฆ่าได้หายาไม่ได้ เจ้ากล้าได้อย่างไร!"

เหยียนเจี๋ยอ้าปากค้าง มองไปยังเงินวังชูด้วยท่าทางบริสุทธิ์
ไร้ความผิด "ภรรยา หากข้าบอกว่ากระบี่ข้ามีความคิดของตนเอง เจ้าเชื่อ
หรือไม่"

เงินวังชูได้ยินแล้วก็พูดเสียงดัง "เข้มยังกบฏได้ เหตุใดกระบี่จะมีความ
คิดของตนเองบ้างไม่ได้ เพลงกระบี่ของสามีบรรลุมหาวิถึแล้ว
นั่นหมายถึงมีเจตจำนงฟ้าดินแฝงอยู่ มหาวิถึแห่งกระบี่เยี่ยมมือของสามี
เพื่อบอกว่าเหวยเต๋อลี้อ่อนหัด นั่นก็หมายความว่าอ่อนหัดจริงๆ"

เสียงเงินวังชูประดุจเป็นระฆังใบใหญ่ ทั้ๆ ที่ไม่มีกำลังภายใน
แต่กลับแฝงด้วยความดั่งอันเป็นพรสวรรค์ของหญิงช่างนินทา คำว่า
'อ่อนหัด' นั้นถึงกับดังจนสะท้อนก้อง

ในชั่วพริบตานี้เองดวงอาทิตย์ก็โผล่พ้นขอบฟ้า ท้องนภาสว่างขึ้นพร้อมกัน ไก่ขันสนัขเห่าเป็นครวญใหญ่ คล้ายว่ากำลังให้ร้องกระโดดโลดเต้น ขานรับค่านาง มิผิด สวรรค์บอกว่าคนแซ่เหว่ยอ่อนหัด!

เหว่ยเต๋อลี้เหินเลยจะทนรับความอับยศอดสูใหญ่หลวงปานนี้ได้จึงกระต๊อบเท้า ไม่มัวสนใจศีลธรรมในยุทธภพอะไรแล้ว แล้แก้่าท่อนราวกับเป็นงูที่มีชีวิต โจมตีเข้าหาบริเวณเอวของเงินวังชูทันที

เงินวังชูแผดเสียงลั่น "มูจิ้น! จัดการมัน!"

ในเวลาเดียวกันนี้เหว่ยเต๋อลี้ผู้นั้นก็แผดเสียงลั่นเช่นกัน "เงินจีจัดการมัน!"

เงินวังชูหัวใจหดเกร็ง นางแทบอยากจะถ่มมือไปมา นี่คือนองฝ้ายใช้ไม่แข็งเข้าปะทะกันแล้ว! นางพลันคิดได้ว่าวันหน้าตนเองจะต้องเลี้ยงสุนัขไว้สักตัว ยามเกิดการวิวาทต่อสู้เยี่ยงนี้นางจะได้ตะโกนคำที่ไฝฝันมาตั้งแต่เด็กออกไป "ไปเลย ปิกะจู!"*

มูจิ้นส่งเสียงร้องตะโกน ก่อนปลดจานฝนหมึกแปดเหลี่ยมสีดำสนิทลงมาจากบันเอวแล้วยื่นไปหาแฉ่เก๊าท่อนั้น แฉ่เก๊าท่อนพลงมืออาการเหมือนเป็นหญิงสาวบ้าบุรุษที่มองเห็นคนรักในฝัน คอบิดมือสั่น เปลี่ยนทิศทางพุ่งไปหาจานฝนหมึกใบน้อยของมูจิ้นเสียอย่างนั้น

เหว่ยเต๋อลี้ยังไม่ทันได้สติ แล้เก๊าท่อนของเขาก็ติดติดกับจานฝนหมึกใบน้อยของมูจิ้นดังแป๊ะแล้ว

มูจิ้นพลันเอื้อมมือไปกระชากปลายแฉ่ที่ติดกับจานฝนหมึก แล้ยาวในมือเหว่ยเต๋อลี้ก็หลุดออกจากมือเขา

ทว่าในเวลาเงินจีเองก็ล้วงลูกกลอนเคลือบขี้ผึ้งเม็ดหนึ่งออกมาแล้ว

* 'ไปเลย ปิกะจู' มีที่มาจากการ์ตูนญี่ปุ่นเรื่อง 'โปเกมอน' ที่สร้างขึ้นจากวิดีโอเกมโปเกมอน เป็นประโยคที่มาจากคำพูดของตัวละครเวลาที่กำลังจะปล่อยปิกะจูออกมาต่อสู้

โยนขึ้นไปกลางอากาศเช่นกัน

พอเหวี่ยงเต๋อลีเสียแล้วก็ท่อนไปก็ตึงเอาแล้วอ่อนของคนข้างกาย
มาฟาดไปที่ลูกกลอนเคลือบขี้ผึ้งเมื่อนั้น มันแตกออก กลิ้งระคายจุ่มก
ไชยปะทะหน้า ตามติดมาด้วยผงที่มีลักษณะเหมือนแป้งสีขาว

เงินวังซุนหันไปเปลี่ยนสีอย่างมาก เหวแล้ว! ตะคุ่มบอนกันอยู่ดีๆ
เจ้าพวกไร่ยางอายุถึงกับใช้อาวุธชีวเคมี

ผงนี้ดูไม่มีพิษมีภัย แต่ไม่ว่าใครก็ล้วนเอาได้ว่าข้างโน้นจะต้อง
มีพิษร้ายแรงแฝงอยู่แน่นอน

เหยียนเจี๋ยรวบตัวเงินวังซุน พานางกระโดดถอยหลังไปสามก้าว
ไม่ว่าผงสีขาวพวกนั้นตกลงที่ใดก็ล้วนเกิดฟองอากาศที่ดูน่าขวัญผวา...
แต่เงินจีกับเหวี่ยงเต๋อลีล้วนลืมนึกไปว่าผู้ที่ยืนประจันหน้าสู้อยู่กับเงินวังซุน
ก่อนหน้านี้ล้วนเป็นคนสกุลเหว...

พวกเขาแต่ละคนถูกยาสาจากหน้าไม้ไม่น้อยทำให้กลายเป็นเหมือน
คนตายที่มีลมหายใจ บ้างนอนคว่ำบ้างนอนหงายอยู่...

หากตายไปแล้วก็ช่างเถิด แต่พวกเขาล้วนยังมีชีวิตอยู่ดี ฟูฟ่งได้ยืน
และตามองเห็นอยู่ ผู้อื่นอาจไม่รู้ว่ามีผงสีขาวนั้นคือยาพิษ ทว่าพวกเขาอยู่กับ
เงินจีมานานปานนี้แล้วมีหรือจะไม่รู้

แต่ละคนล้วนเบิกตาโตด้วยความหวาดผวา จากเหตุการณ์นี้
ได้ยืนแล้วต้องสลัด ได้ฟังแล้วต้องหลังน้ำตาเลยทีเดียว...

เงินวังซุนเห็นแล้วยังต้องคำรามลั่นว่า "เดิมเกิดร่วมรากหนอ ไยใจคอ
ด่วนฆ่าแกง*!"

* 'เดิมเกิดร่วมรากหนอ ไยใจคอด่วนฆ่าแกง' มาจากวรรณกรรมจีนเรื่องสามก๊ก เป็นท่อนหนึ่งในบทกวีเจ็ดก้าว
ซึ่งเจ้าโจ้ว (โจสิด) แต่งตัดพ้อเจาพิ (โจผี) ผู้เป็นพี่ชายที่ต้องการสังหารตนเองให้ถึงถึงเรื่องในอดีตจนรอดตาย
มาได้ บทกลอนเต็มคือ 'ดื่มถ้วยเมาเถาถั่ว ถั่วว่าให้อยู่ในหม้อ เดิมเกิดร่วมรากหนอ ไยใจคอด่วนฆ่าแกง'

เมื่อพวกเงินวังชูกับเหยียนเจวี่ยผลุบตัวหลบ ผงสีขาวเหล่านั้น
ย่อมจะตกใส่ร่างพวกเขาเป็นส่วนใหญ่ พวกเขาจะตะโกนก็ตะโกนไม่ออก
จะร้องก็ร้องไม่ได้ แม้แต่สีหน้าดูร้ายก็ยังจนปัญญาจะทำออกมาได้

ดวงตาแต่ละคู่มิ่เส้นเลือดฝอยปรากฏขึ้นเนื่องจากความเจ็บปวด

"ข้ารู้สึกว้าขาค้นพบประโยชน์ที่แท้จริงของพายุเข็มดอกสาลีนี้แล้ว!"

เงินวังชูโผล่ขึ้นมา ก่อนหันหน้ามองเหยียนเจวี่ย กลับเห็นเขาฉีกแขนเสื้อ
ของตนเองทิ้งอย่างไม่มีปรีะรีไร

เงินวังชูพล้นหน้าเปลี่ยนสี "ท่านได้รับบาดเจ็บ?"

ต่อให้เหยียนเจวี่ยตอบสนองรวดเร็วเพียงไร ลูกกลอนเคลือบขี้ผึ้งเม็ดนั้น
ก็ระเบิดมาใส่พวกเขาสองคน ย่อมจะมีส่วนหนึ่งที่ไม่ว่าเขาจะหลบอย่างไร
ก็หลบไม่พ้น นางรู้สึกตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้วว่าเหยียนเจวี่ยยกมือบังนางไว้
โดยตลอด

บัดนี้ดูแล้วก็เป็นอย่างที่คิดไว้จริงๆ แขนเสื้อของเขาถูกเผาเป็นรูหลายรู
เหยียนเจวี่ยส่ายหน้า "ไม่เป็นไร เพียงแต่เสียตายของกินเล่นที่เตรียมไว้
ให้เจ้าเท่านั้น ข้าซ่อนเอาไว้ในกระเป๋าแขนเสื้อ ยามนี้ลั่นกินไม่ได้แล้ว"

เงินวังชูเห็นเหยียนเจวี่ยกระซากกระเป่าที่ผูกอยู่บนแขนทิ้งไปอีกชิ้น
ก็หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกอยู่บ้าง

นางก็ว่าอยู่ว่าเหตุใดแขนเสื้อเหยียนเจวี่ยถึงใหญ่เพียงนั้น อย่างกับ
เป็นกระเป่าที่มีมิติที่ว่างอย่างไรอย่างนั้น ที่แท้คนผู้นี้ผูกกระเป่าไว้ด้านใน
ใส่ของกินไว้จนเต็ม ยังดีที่เขาไม่รุกราน มิเช่นนั้นหากเป็นคนทั่วไปก็คงรู้สึก
เหมือนผูกถุงทราย แค่ว่าจะเกียบบก็ยังมือสั่น

เหยียนเจวี่ยเองก็ถูกภาพนี้เขย่าขวัญเช่นกัน "น้องชาย เหวินเอ๋อร์
อู่เอ๋อร์!"

เขาพูดแล้วดวงตาดำยิ่งแดงกำ จับแฉ่อนที่เพิงหวดออกไปพาดสองทีแล้ว
ตวาดว่า "เงินจี้!"

เงินจี้รีบล้วงลูกกลอนเคลือบซีผึ้งออกมาอีกเม็ด เห็นได้ชัดว่าต้องการใช้
ลูกไม้เก๋อีกรอบ

"เจิงอู่!" เหียนเจียวเรียกเสียงเข้ม

เจิงอู่พยักหน้า กระโดดมาอยู่เบื้องหน้าเหียนเจียวและเงินวังซูทันที
เงินวังซูเห็นแล้วก็ปากอ้าตาค้างไปเลยทีเดียว

เวลาเพียงชั่วครู่เดียวนี้เจิงอู่ผู้นั้นไม่รู้ไปอุ้มบานประตูมาจากที่ใด

เขายกบานประตูบานนั้นไว้ เคลื่อนลมปราณไปที่จุดตันเถียน*
กางขาอย่าตัว ดูราวกับเป็นเทพทวารบาล

เดี๋ยวก่อนนะพี่ชาย พอยาพิชระเปิดมันจะโปรยปรายลงมาจาก
เหนือศีรษะ ท่านจะใช้บานประตูบังก็ต้องบังไว้เหนือหัวมิใช่หรือ
อีกประการหนึ่งพวกเราจะต้องใช้ลูกกลอนเคลือบซีผึ้งเม็ดนั้นให้ละก่อนที่เงินจี้
จะโยนออกมา ให้ตัวนางถูกพิษตายเองไม่ได้หรือไร

ครั้นเงินจี้โยนออกมาเหวี่ยงเต๋อลี้ก็ใช้ลูกไม้เดิม ผงสีขาวกำลัง
จะร่วงลงมาอยู่รอบร่อแล้ว

ในเวลานี้เองเจิงอู่ก็ขยับตัวเสียที

บานประตูหนาหนักบานนั้นอยู่ในมือเขาก็ดูราวกับเป็นพัดกนกหน้าเตาไฟ
ทุกครั้งทีพัดจะได้ลมแรงปานพายุ

เงินวังซูรู้สึกว่าตนเองตัวชาไปแล้ว

ภาพที่เข้าเห็นในวันนี้มิใช่เหียนเจียวทำศึกใหญ่กับเหวี่ยงเต๋อลี้
ณ ลี้โจว แต่เป็นองค์หญิงพัดเหล็กเจิงอู่ดับไฟที่ภูเขาสเปลวเพลิงกระมั่ง!

* จุดตันเถียน เป็นชื่อเรียกตำแหน่งชีพจรบริเวณท้อง อยู่ใต้สะดือลงไปประมาณสามนิ้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3QooVy9>